

ditis literis, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, plenius continetur.

Dat. Romae apud s. Mariam Maj. sub annulo Pisc. die 21. Jul. 1624 Pontif. Nostri Anno primo.

Innocentius PP. X.

(*Suspensio quarumque Indulg. durante anno universalis Jubilaei 1650.*)

Omnes et singulas indulgentias etiam perpetuas et peccatorum remissiones ac facultates et indulta absolvendi etiam a casibus Sedi ap. reservatis, etiam in literis Coena Dom. legi solitis contentis, quibusvis ecclesiis, monasteriis, hospitalibus, etiam s. Joann. Hierosol., domibus, militiis, Ordinibus etiam Mendicantium, congregat., confraternitatibus, etiam laicorum, universitatibus et piis locis illorumque ordinibus, capitulis, conventibus, magistris, superioribus tam saecul. quam quorumvis etiam mendicantium ord. regularibus personis, coronisque, granis, imaginibus et numismatibus ex metallo seu quacunque alia materia confectis, tam singulariter quam universaliter per quoscunque rom. PP. ac etiam Nos, etiam ad instantiam Imperatoris, Regum, Reginarum, Ducum et aliorum Principum aut ipsis etiam Imperatori, Regibus . . . vel aliis quacunque alia mundana vel eccles. Dignitate etiam speciali nota digna fulgentibus, etiam ad instar Jubilaei aut alias quomodocunque et ex quibusvis causis et occasionibus sub quibuscunque tenoribus et formis ac cum quibusvis clausulis et decretis etiam motu proprio et ex certa scientia ac alias quomodolibet concessas, quorum omnium tenores, formas, derogationes et decreta praesentibus pro expressis haberi volumus ap. auctoritate de ap. potestatis plenitudine suspendimus et suspensas esse declaramus easque et ea, eodem anno durante, nulli prodesse aut suffragari

debere. Irritum quoque ac inane discernimus, si secus super his a quocunque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Quocirca per praesentes auctoritate ap. praecipimus et mandamus, ne interim aliae quam indictae a Nobis praedicti Jubilaei indulgentiae sive publice sive privatim quovis praetextu, ubivis locorum et gentium sub excommunicationis eo ipso incurrendae aliisque arbitrio Ordinariorum infligendis poenis publicentur vel nuncientur aut in usum demandentur.

Datum Romae ap. s. Mariam Maj. pridie Nonas Maji 1649.

Suspensionem Indulgentiarum ejusdem tenoris tempore Jubilaei 1600 peracti, vd.: Bullam Clem. VIII. de die 21. Maji 1599. (Bull. r. t. III. p. 82). *Eandem Suspens. pro Jubilaeo 1625 peracto*, vd.: Bullam Urbani VIII. die 2. Maji 1624 (Ibid. tom. IV. p. 48); *Pro Jubilaeo 1675 peracto*, vd.: Bull. Clem. X. III. Non. Maji 1674. (Ibid. t. XI. p. 95). *Pro Jubilaeo 1725 vd.: Bullam Bened. XIII. die 6. Julii 1724* (Ibid. t. XIII. p. 107.). Vd.: *Indulg. de Portiunc.* (temp. Jubilaei.)

Eandem suspensionem cum appendice: . . . „tam plenarias quam non plenarias indulg. . . et indultum relaxandi censuras, commutandi vota aut dispensandi super irregularitatibus et impedimentis suspensas declaramus“ — vd.: *in Edicto Bened. XIV. pro Jubilaeo 1750 die 17. Maji 1749 edito* (Bull. r. t. XVIII. p. 77). Eandem Indulg., quas Bened. XIV., etiam Leo XII. suspensas declarat per Breve de die 30. Jun. 1824 (Collectio General. Archid. Monaco — Fris. I. 112).

b) Quae non cessat?

Benedictus PP. XIII.

Nos nuper sub generali suspensione Indulgentiarum (pro Jubilaeo 1725)

nec Indulgentias altarium privil. pro fid. def., nec alias quascunque eodem modo pro solis ipsis Defunctis concessas venire, sed quas Vivi sibi lucrari possunt cum facultate illas per modum suffragii animabus eorundem fidel. def. in purgatorio existentibus applicandi suspensas esse, minusque indulgentias concessas in articulo mortis in facultate illas aliis communicandi cessare, neque a S. R. E. Cardinalium de Latere Legatis et ap. Sedis Nunciis ac Episcopis in Usu seu Exercitio Pontificalium aut in imperitienda Benedictione aliave forma consueta concedi solitas, sicuti etiam perdurare facultates Tribunalis Officii Inquisitionis adversus haeret. pravitatem, auctoritate ap. instituti, ejusque Officialium Missionariorum quoque et Ministrorum, qui ab eodem tribunali seu Congreg. S. R. E. CC. negotiis propagandae fidei proposita vel alias a Sede praedicta ad id deputati fuerint et praesertim facultates absolvendi ab haeresi illos, qui abjuratis eorum erroribus capaces ejusmodi absolutionibus redduntur; insuper indulgentias ab Innoc. XI. et XII. concessas fidelibus, qui SSmm. ad Infirmos devote comitati fuissent aut legitimo impedimento detenti personaliter comitari nequissent, sed tamen lumen seu facem per alios ea occasione deferendum misissent, prout etiam a Nobis 14. Sept. 1724) per literas emanatas mane aut meridie seu vespere ad pulsum Campanae flexis genibus Salut. angel. recitanti- bus concessas — sub praefata suspensione indulgentiarum**) minime comprehendi auctoritate ap. declaramus.*

Praeterea omnibus et singulis Christianis fidelibus ubicunque extra Urbem de-

gentibus confessis ac s. communione refectis, vel saltem vere contritis et cum firmo proposito confitendi, qui in Ecclesiis, ubi Oratio 40 hh. durante praesenti anno (1725) Jubilaei indicta fuerit, devote eo temporis spatio, quod illis commodum fuerit, oraverint, toties, quoties id egerint, 7 annos et totidem quadragenas de injunctis eis poenitentibus relaxamus, prout eodem Orationi 40 hh. in Ecclesiis Urbis institutae interessentibus concessimus.

Non obstantibus suspensione hujusmodi caeterisque contrariis quibuscunque.

Datum Romae 2. Mart. 1725.

(Bull. r. t. XIII. p. 143.)

Benedictus PP. XIII.

Nunc animarum defunctorum refrigerio per amplius consulere cupientes ac declarationem diei 2. Mart. 1725 a Nobis editam extendentes, omnibus et singulis Christianis fidelibus, quod quascunque Indulgentias et peccatorum remissiones, ut praesertim, suspensas (injuncta tamen in illarum concessionibus pietatis opera peragendo, ac firma remanente pro vivis earum suspensione) ad effectum illas animabus fidel. def., quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii hoc anno (1725) Jubilaei durante directe applicandi, etiamsi eas sic applicandi facultas in concessionibus praedictis concessa non fuerit, consequi libere et licite possint et valeant, in omnibus et per omnia perinde ac si suspensio non emanasset, tenore praesentium concedimus. Non obstantibus . . .

Datum Romae 28. Apr. 1725.

(Bull. r. t. XIII. p. 156.)

Indulgentiae, quae in dictis duobus decretis Bened. XIII. a suspens. indulg. tempor. dicti Jubilaei excipie-

*) Vd. *Indulg.* (Salutat. angel.)

**) Vd. *Indulg. infr. Jubil.* (Quae cessat?) Bull. r. t. XIII. p. 107.

bantur, etiam tempore Jubilaei 1750 per Benedictum XIV. omnes excipiebantur in Bulla de die 17. Maji 1749. (Ibid. t. XVIII. p. 77.)

Easdem Indulgentias non suspensas declarat Leo PP. XII. pro Jubilaeo 1825 Die duodecimo Cal. Jul. 1824. (Collectio Gener. Archid. Monaco-Frising. I. 112.)

Vd.: *Indulg. alt.* (non derog.)

24) Monasteriorum Ecclesiarum.

Indulgentiae ecclesiis *respectu Monasteriorum nunc extinctorum* concessae una cum Monasteriis interierunt. S. C. I. die 10. Febr. 1818.

25) Monialium.

Vd.: *Moniales* (Indulg.)

26) Pro Orationem mentalem docentibus et addiscentibus.

Vd.: *Oratio mentalis.*

27) Oratorii.

Vd.: *Indulg. alt.* (quando reviviscat?); *Indulg. Eccles.* (novit. erectae.)

Tuderti destructo Oratorio Sodali-tatis S. Mariae Gratiarum, illud in alio loco reaedificatum est. Quaeritur: 1) An indulgentiae perseverent in nova Ecclesia?

2) An et quae de novo concedendae?

S. C. I. resp. ad 1. et 2.: Gratia translationis indulgentiarum pro confratribus tantum. Die 16. Febr. 1732.

Extabat in Ecclesia loci dicti Hermignies, Dioecesis Tornacensis, Confraternitas sub invocatione S. Ghisleni erecta, quae a S. M. Clem. XII. variis Indulgentiis et privileg. ornata fuit. Cum vero dicta ecclesia funditus demolita in alio loco reaedificata fuerit, pro parte devotorum Confratrum humiliter supplicatur, quatenus S. S. indulgentias et privilegia sibi impriori

Ecclesia concessa, in nova nunc Ecclesia impertiri dignetur.

In S. Congr. J. habita in palatio apost. Quirinali, die 16. Febr. 1739 proposito dubio: An translata sodalitate intelligantur etiam translatae indulgentiae?

S. C. resp.: Affirmative. Die 8. Mart. 1845.

28) Papae.

(*Publicatio.*)

Ad dubium: An Fratres Minor. in in suis Ecclesiis et Fratres et Sorores saeculares 3. Ord. s. Francisci in suis Capellis promereri possint Indulgentias a Summo Pontifice non pro ipsis tantum sed pro omnibus generatim et indistincte concessas et quibusdam diebus in istis Ecclesiis vel Capellis assignatas, *licet non visae sint ab Episcopo?* Et si hoc daretur, an in istis casibus titulus harum Indulgentiarum possit iis diebus, quibus assignatae sunt, exponi publice, non extra sed intra has Ecclesias vel Capellas? S. C. resp.: Negative, sed Indulgentias esse legitime publicandas ad formam Concilii. n. 3751 ad 10 die 18. Sept. 1706.

Tempus dimetiendum est a die dati non vero publicati Brevis. S. C. I. 23. Aug. 1711.

Indulgentias impertiri vel publicare non debent praelati inferiores absque expresso S. Sedis Indulto. S. R. C. 27. Septemb. 1659 in decr. gen. cor. Alex. VII. ad 12.

29) Plenaria pro Moribundis.

Vd.: *Bened. cum Indulgent. plenaria pro Morib.*

a) Facultas.

Benedictus PP. XIV.

Pia Mater Catholica Ecclesia, de aeterna Filiorum suorum salute in

primis sollicita, quum hanc intelligat ab extremo ipsorum mortis articulo potissimum pendere, nunquam praetermisit omnibus eos subsidiis pro hujusmodi temporis necessitate opportunis juvare atque instruere, tam iis nimirum, quibus opus esset ad aeterna praecavenda supplicia, quam quae apta et salubria forent ad evitandas poenas temporibus definitivas, quas in altera vita humanis plerumque spiritibus, etiam dimisso mortalis culpae aeternaeque poenae reatu, in Purgatorio igne luendas manere non ignorat. Quamobrem, licet ex veteri simul et recenti Ecclesiae disciplina graviorum quorundam criminum absolutio Romano dumtaxat Pontifici in universo Christiano Orbe, aliorum autem singulis Ecclesiarum Praesulibus in eorum Dioecesibus reservata fuerit; attamen adveniente unicuique Fidelium supremo migrationis die omnes hujusmodi absolutionum reservationes cessare et cuilibet Sacerdoti liberam et plenam facultatem esse, quemcumque poenitentem a quibuscumque peccatis et criminibus necnon Ecclesiasticis sententiis atque censuris absolvendi, providè declaratum fuit. Praeterea quum in Ecclesia immensus et inestimabilis existat Thesaurus spiritualis ex infinitis constans satisfactionibus Passionis et mortis Domini Nostri Jesu Christi, ac praeterea ex meritis et satisfactionibus gloriosae Virginis Genitricis Dei Mariae omniumque Sanctorum et Electorum, cujus Thesauri dispensationem Salvator Noster Beato Petro Apostolorum Principi ejusque in perpetuum Successoribus tradidit; hoc semper summo studio curarunt Praedecessores Nostri Romani Pontifices, ut illius divitias in moribundos Fideles largè diffunderent et maxima omnium amplitudine, quae Indulgentia Plenaria nuncupatur, cujusque impertiendae jus in Apostolica

Decreta authentica.

Sede unicè residet, ipsis potissimum applicarent: quam quidem in rem Episcopis per Ecclesias constitutis vices suas cum opportunis facultatibus delegarunt, ne ullus in Orbe Terrarum angulus esset, ubi Catholicae Religionis professoribus hujusmodi adjumenti copia deesset pro extremo illo momento, quo ipsorum salutis causa in discrimen adducitur. Hactenus hujusmodi facultas Episcopis concedi consuevit Pontificis nomine et auctoritate per privatas Epistolas ipsius Secretarii Brevium secretorum, qui exposita Pontifici petitione pro parte cujusque Episcopi et pro spirituali utilitate ipsius Subditorum ad se delatà rescribere solebat, petitam facultatem ab ipso Pontifice eidem indulgeri *ad Triennium proximum, hac tamen lege, ut ipse eà uteretur, nimirum Benedictionem impertiret ut Indulgentiam Plenariam aegrotis in mortis articulo constitutis largiretur per se ipsum immediatè vel, quatenus Episcopum suffraganeum haberet, per Dominum Suffraganeum suum, nec, nisi necessitate cogente et quidem nocturno tempore, alium Sacerdotem in singulis peculiaribus casibus subdelegare posset; ubi verò praecisa necessitas exegerit, ac insimul noctis tempore dumtaxat, idem permittit, ut alicui Sacerdoti pio, per Dominationem Vestram qualibet vice eligendo etc. communicare valeat.* Quo verò ad Moniales, Ordinarii earum Confessarii operà in eum finem uterentur. Hanc porrò facultatem, prout in hujusmodi Literis concedebatur, Ecclesiarum Pastores jamdudum judicarunt angustis nimium limitibus circumscriptam; non solum ob breve Triennii spatium ipsi praefinitum; verùm etiam, quia propter relatas leges circa illius usum praescriptas, ab hujusmodi Indulgentiae Plenariae beneficio excludi videbant plerosque fideles sibi subjectos, prae-

sertim verò eos, quos extra ipsorum Residentiae locum et in remotis Dioecesis regionibus infirmari contineret; nec defuerunt instantiae Vicariorum Capitularium et Vicariorum Apostolicorum sicut etiam Praelatorum inferiorum Territorium separatum habentium cum activa in Clerum et Populum jurisdictione, qui eandem facultatem Episcopis concedi solitam sibi quoque tribui postularunt: Quibus de rebus actum fuit die XXII. Novembris MDCCX. in Congregatione S. R. E. Cardinalium Indulgentiis et Sacris Reliquiis praeposita, cujus Consultoris Officium in minoribus tunc constituti obtinebamus; sed nihil tunc temporis est innovatum resque in priori statu relicta fuit.

Cum verò deinceps alterum quoque munus Secretarii Congregationis Decretorum Concilii Tridentini interpretis Nobis in minoribus pariter degentibus demandatum fuisset, instante Episcopo Mazariae tunc existente duo Dubia eidem Congregationi definienda proposuimus, unum videlicet: *an stante dispositione praemissarum Epistolarum Secretarii Brevium, ut scilicet Episcopus pro impertienda Monialibus Benedictione et Indulgentia Plenaria eisdem in articulo mortis applicanda earum Confessarii operâ uteretur, licitum sit Episcopo Monasterii Claustra ingredi, ut hujusmodi pium opus per se ipsum adimpleat?* alterum vero: *quatenus id Episcopo permittatur, an et a quibus comitatus Monasterium ingredi debeat?* Super quibus, perpenso folio a Nobis pro hujusmodi quaestionum elucidatione de more exarato, die X. Maji anni MDCCXXVII., responsum fuit ad primum: Licere Episcopo, quoties voluerit, ad imperiendam Benedictionem Moniali in mortis articulo constitutae Monasterium intrare. Ad secundum: Episcopo ad hunc effectum intra Monasterii septa

se conferenti comites esse debere Confessarium ordinarium ipsius Monasterii aliumque Sacerdotem ipsius Episcopi arbitrio eligendum. Rescripto autem additum fuit: Et ad Dominum Secretarium cum Eminentissimo Secretario Brevium; quibus nimirum verbis Nobis demandatum fuit, ut cum bonae memoriae Cardinali Oliverio nuncupato, tunc Brevium secretorum Praedecessoris Nostri Benedicti Papae XIII. Secretario, ageremus, pro ampliacione facultatum in memoratis Epistolis contentarum, quarum formulam a Nobis in Folio tunc eidem Congregationi, ut praefertur, exhibito, integrè insertam, ipsa Congregatio paulò arctioribus conclusam limitibus iudicavit.

Neque porrò omisimus injunctum Nobis onus agendi cum praefato Cardinali Brevium Secretario quamprimum implere; verùm quum paulò post ab eodem Benedicto Praedecessore in Collegium S. R. E. Cardinalium cooperati ad regendam Episcopalem Anconitanam Ecclesiam Nos contulerimus, ex qua biennio post ad Metropolitanam Bononiensem translati fuimus, non licuit Nobis negotium istud ad optatum finem perducere. Interim verò quum non minus pro Anconitano quàm pro Bononiensi Populo hujusmodi facultatem Indulgentiae Plenariae moribundis Fidelibus impertiendae ab Apostolica Sede, ut par erat, expetitam, juxta consuetam formam ac superius enunciatis limitibus circumscriptam obtinuissimus, ipso statim usu et propria experientia in eas incidimus difficultates, quae et anno MDCCX., ut praefertur, in Congregatione Sacris Reliquiis et Indulgentiis praeposita a Nobis tanquam Consultore praeposita fuerant; quaeque deinceps anno MDCCXXVII. alteri Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini interpretum a Nobis etiam, pro Secretarii

munere, expositae causam dederunt memoratae consultationi cum Secretario Brevium introducendae. Etenim tum in Anconitanae tum verò in amplioris Bononiensis Ecclesiae regimine animadvertimus, ob interdictam Nobis hujusmodi facultatis subdelegationem omnes plerumque Dioecesis habitatores hoc tanto spiritali beneficio summis suis temporibus orbatos manere et quidem cum irreparabili damno, deficientibus per Dioecesim Collegiis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, quibus a felicis recordationis Praedecessore Nostro Alexandro Papa VII. per Literas die XV. Januarii anni MDCLVI. datas et perpetuò valituras indultum fuit, ut Christianis Fidelibus in mortis articulo constitutis Benedictionem cum Indulgentia Plenaria impertiri valeant, nec aliis extantibus Coenobiis Regularium, quibus, pro Confratribus piarum quarundam Societatum ab eorum Ordinibus institutarum, similia Indulta et Privilegia ab Apostolica Sede concessa fuerunt. Quod verò spectat ad Incolas ipsius Civitatis, si quidem haec, ut Bononia est, frequenti Populo sit referta, quum facultas substituendi non aliter in praefata Epistola tribuatur, quàm in casu praecisae necessitatis cum nocturno tempore conjuncta, cum magno animi Nostri dolore experti sumus Paternae hujusmodi charitatis actus erga dilectos in Christo Filios nostros non eâ assiduitate, qua cupiebamus, per Nos ipsos praestari posse. Nam praeterquamquod necesse habebamus nonnullis per annum mensibus a Civitate abesse, ut juxta praescriptum Sacrae Tridentinae Synodi, si non totam saltem aliquam illius amplae Dioecesis partem singulis annis coram invisendo, corrigendo, docendo et Sacramentum Confirmationis visitatis plebibus ministrando lustraremus; jam in ipsa Civitate degentes nullam ferè diurni temporis

horam vel a Divinis rebus vel a Pastoralis Officii occupationibus vacuam habebamus, dum pro occurrentium negotiorum expeditione, nunc adeuntium postulationibus, nunc Ministrorum relationibus, nunc Congregationum consultationibus operam dare oportebat; recurrentibus autem Ordinationum temporibus vel eventibus Ecclesiarum Parochialium vacationibus aut cessantibus Confessariorum facultatibus, quas, ad nova de ipsis experimenta identidem capienda, non nisi temporibus definitas, iisdem concedere consuevimus, Examina atque Concursus sine Nobis haberi non permittebamus. Et sanè, si quis Episcopalis vitae conditiones, ut verè se habent, considerare velit, facilè agnoscat, majorum Civitatum Episcopos ferè redactos esse ad hujusmodi Benedictionis et Indulgentiae beneficium aliquibus dumtaxat Personis, vel genere vel aliis qualitatibus conspicuis, et quidem instantibus et postulantibus, exhibendum; pauperibus autem et humilioribus, ob praecusam sibi extra necessitatis et noctis tempora, subdelegandi facultatem vix unquam succurrere posse.

Quod si satis momenti et auctoritatis haberet sententia a nonnemine proposita, Plenariam scilicet Indulgentiam in mortis articulo concedendam non esse, nisi his, quorum eximia in Ecclesiam merita extitissent; eâ nimirum de causa, quod quum pro hujusmodi Indulgentiae consequutione vel nullum omninò opus injungi vel non nisi morientis statui et viribus accommodatum imponi possit, praeterita dumtaxat in Ecclesiam merita, cum extrema praesenti necessitate conjuncta locum supplere possint aliorum operum, quae caeteroquin ad Plenariam Indulgentiam adipiscendam praescribi solent; nihil profectò esset, cur aliquid nunc a Nobis innovando statueretur. Verùm Praedecessorum nostro-

rum hac in re agendi ratio relatae opinioni contraria dignoscitur. Ut enim multas praetereamus concessiones Indulgentiae Plenariae morientibus fidelibus indistinctè applicandae, quatenam porrò et quam magna in Ecclesiam promerita fuisse dicemus eorum, qui quatuor ab hinc saeculis pestifera lue per Angliam grassante ex hac vita decedebant? quibus tamen omnibus, dummodo sacramentaliter confessi et sacra Communione refecti fuissent, Praedecessores Nostri Clemens Papa VI. et Gregorius Papa XI. Benedictionem cum Indulgentia Plenariâ per Legatos suos impertiri non recusarunt. Sed et ipsa Congregatio Indulgentiis et Sacris Reliquiis praeposita jam usque ab anno MDCLXXV. die XIII. Aprilis re diligenter perpensâ censuit, Indulgentiae Plenariae largitionem in eos etiam, qui singularibus in Ecclesiam meritis nequaquam excellent, recte et utiliter conferri atque diffundi.

Quapropter Apostolicae charitatis nostrae viscera dilatantes et tam veteribus quam recentioribus Ecclesiasticae benignitatis exemplis inhaerentes, siquidem exlat illustre monumentum tertii Ecclesiae saeculi in Epistola S. Cypriani, quae in novis Editionibus impressa est numero XII.; quâ scilicet in eorum gratiam, qui Libellos Martyrum obtinuerant et in mortis periculo versabantur; quum ipse aestivis ardoribus praepediretur, quòminus, ut optaverat, ad eos reconciliandos sese conferre posset, permittit ut id, vice sua, a quocumque Presbytero aut etiam Diacono, praestari queat. Novissimis verò temporibus ex secunda Mediolanensi Provinciali Synodo constat, a felicis recordationis Praedecessore Nostro Gregorio Papa XIII. omnibus Episcopis illius Provinciae concessum fuisse, non solum ut ipsi Benedictionem cum Indulgentia Ple-

naria moribundis Fidelibus impertiri, sed etiam, ut aliis hujusmodi facultatem liberè subdelegare possent. His igitur aliisque exemplis nec non rationibus superius relatis permoti hac Nostrâ perpetuò valiturâ Constitutione novas in hac materia regulas praefinire, quodque olim, ut praemisimus, de alterius sententia deliberandum Nobis fuerat, nunc demum de concessa Nobis Apostolicae potestatis plenitudine absolvere ac perficere constituimus.

Itaque primùm volumus atque decernimus, ut quae facultates impertiendi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo constitutis, VV. FF. Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis et Episcopis nunc existentibus a Nobis vel a Praedecessoribus Nostri ad hunc diem concessae reperiuntur, licet illae in consuetis Epistolis Secretarii Brevium ad Triennium duntaxat vel alias ad definitum tempus indultae fuerint, nihilominus praesentis nostrae Constitutionis vigore eò usque in suo robore maneant, quoad iidem Antistites earum Ecclesiarum atque Dioecesium regimen obtinebunt, quarum favore et intuitu easdem facultates a Nobis et ab Apostolica Sede impetrarunt. Nos enim eas ad omne tempus hujusmodi motu proprio et auctoritate praefata atque earumdem praesentium Literarum serie extendimus et prorogamus.

Utque praeterea unusquisque ex Antistibus praefatis unum aut plures pios Sacerdotes sive Saeculares sive Regulares, prout necessarium fore judicabunt, in eorum Civitatibus subdelegare valeant, qui, dum ipse Antistites aliquo legitimo impedimento detinebuntur, quamvis hujusmodi impedimentum diurno tempore occurrat, eorum vice Benedictionem hujusmodi cum Indulgentia Plenariae applicatione Christifidelibus in praefato

articulo constitutis impertiantur; aliosque similiter per Dioecesim Saeculares aut Regulares Sacerdotes, quotquot pro numero animarum in Dioecesibus existentium necessarios judicaverint, ad praedictum effectum deputare et subdelegare possint; nec non eosdem a se delegatos et subdelegatos remove aliosque in eorum locum pro suo arbitrio et prudentia subrogare valeant, iisdem motu, potestate et tenore concedimus et indulgemus.

Si verò aliquem ex Antistibus nunc per Ecclesias constitutis et praefatâ facultate gaudentibus ad aliarum Ecclesiarum regimen Apostolica auctoritate transferri contingat; sive aliquis eorum sit, quorum favore consuetae Literae Secretarii Brevium ad hunc diem expeditae non fuerint, ac denique quum novi Episcopi Catholicis Gregibus in posterum praeficientur, volumus atque statuimus, ut singulis eorum hujusmodi facultatem a Nobis, sive a Romano pro tempore Pontifice postulantiibus Apostolicae Literae in forma Brevis gratis per omnia expediantur, quibus praedicta facultas ipsis concedatur non ad Triennium, sed omne tempus, quo adeptum semel Ecclesiae regimen obtinebunt; adjecta etiam facultate subdelegandi tam pro Civitate quam pro Dioecesi, non quidem in casu duntaxat impedimenti cum nocturno tempore conjuncti sed in omnibus et per omnia ad normam eorum, quae pro Episcopis nunc existentibus et Indultu hujusmodi actu gaudentibus supra statuimus.

Insuper pro Praelatis Inferioribus Territorium separatim habentibus, cum vera qualitate Nullius et activâ in Clerum et Populum jurisdictione, quamvis Praedecessores Nostri hanc de praeterito consuetudinem non habuerint, nihilominus de Apostolica liberalitate ac simili motu et tenore

concedimus et indulgemus, ut, si ab ipsis hujusmodi facultas petita fuerit, similes Literae in forma Brevis in posterum singulis eorum expediantur, juxta eandem formam mutatis mutandis quàm pro Episcopis constituimus; ne exceptâ quidem facultate subdelegandi, ut suprâ; dummodo ipsi Praelati hanc gratiam postulantes Apostolicis Literis nostris Anno Incarnationis Dominicae MDCCXL. nono Kalend. Decembris datis, quarum initium est: Quod sancta, impressis in Bullario nostro Tom. I. n. 7., obtemperaverint, nimirum sacra Apostolorum Limina praescriptis temporibus visitaverint et relationem status Ecclesiarum sibi subjectarum Apostolicae Sedi exhibuerint; vel quatenus Praelationis honorem de novo accipiant, debitum juramentum in memorata Constitutione praescriptum antea praestiterint.

Dum autem hujusmodi facultatem Episcopis eam actu obtinentibus prorogavimus et ampliavimus, ut praesertur, caeteris verò tam Episcopis quàm Praelatis Inferioribus in posterum eam petentibus supradicta formâ et amplitudine concedendam fore decrevimus; sequitur, ut hujusmodi Indulta nequaquam morte concedentis expirent; quum jurisdictio delegata in iis, quae non justitiam sed gratiam concernunt, etiam post obitum delegantis manere debeat. Quoniam verò iisdem Episcopis et Praelatis permittimus, ut hujusmodi facultatem pro Incolarum Civitatum, Locorum atque Dioecesium opportunitate et necessitate uni vel pluribus Sacerdotibus in posterum subdelegare valeant, statuimus atque decernimus, hujusmodi subdelegationes per subdelegantis cessum aut decessum similiter non expirare, sed potestatem ipsis tributam perseverare usque ad superventum novi Praesulis, cujus arbitrio relinquimus, eosdem in

hujusmodi officio confirmare vel ab eo remove. Atque ita quicumque Antistes memoratam facultatem à Romano Pontifice semel obtinuerit, eo decedente opus non habet pro illius confirmatione ad Apostolicae Cathedrae Successorem recurrere. Sicque etiam cedente vel decedente Episcopo seu Praelato, a quo eadem facultas in sua Dioecesi aut Territorio subdelegata fuerat, nova concessione opus non erit pro temporaneo Vicariorum Capitularium aut Apostolicorum regimine; quum Subdelegatorum auctoritas supermanere debeat, quamdiu vel Episcopus ipse aut Praelatus vel illius Successor eandem ipsis non ademerit.

Hac igitur ratione animarum saluti consulentes, quantum Nobis in Domino licuit, piam consuetudinem applicandi Plenariam Pontificiam Indulgentiam Ecclesiae Filiis in mortis articulo constitutis ampliare et faciliorem reddere curavimus. Permissaque Venerabilibus Fratribus ac Dilectis Filiis, Ecclesiarum Episcopis et Praesulibus, facultate alios Sacerdotes ad hunc effectum tam in Civitatibus quam in Dioecesibus subdelegandi, non parum levaminis eorum anxietatibus et sollicitudinibus per Nos allatum esse putamus. Verumtamen ipsis declaratum volumus, non id propositum Nobis fuisse, ut eos prorsus eximeremus ab hoc paternae charitatis officio, per se ipsos adeundi miseros aegrotos Plenariae absolutionis in extremo articulo adipiscendae cupidos; sed ut eorum pietatem opportunè juvaremus, ne, dum ipsi aliis Pastoralibus curis detinentur, dolere debeant, commissos sibi Fideles hoc tanto spirituali beneficio destitutos ex hac vita migrare. Qui verò pium hujusmodi opus per semetipsos exercere gaudent (quod sanè omnes, quoties legitimè impediti non fuerint, facturos esse

confidimus) meminerint, non id dumtaxat erga nobiliores et potentes hujus saeculi, sed erga pauperes quoque et abjectae sortis homines praestandum esse. Qua de re utiliter legi poterit Praedecessoris Nostri S. Gregorii Magni Homilia XXVIII. in Evangelia ad Cap. IV. Joannis: *Erat quidam Regulus, cujus Filius infirmabatur Capharnaum, in qua mirabilem atque coelestem observat amantissimi Redemptoris Nostri Jesu Christi agendi rationem, qui ad invisendum aegrotantem Reguli filium invitatus ire abnuit, ad Centurionis Servum nec invitatus iturum se proficitur: Quid est quod Regulus rogat, ut ad ejus filium veniat et tamen venire recusat, ad Servum verò Centurionis non invitatur et tamen se corporaliter ire pollicetur? Reguli filio per corporalem praesentiam non dignaretur adesse, Centurionis Servo non dedignatur occurrere.*

Ut autem Indulgentiae fructus a Fidelibus in mortis articulo percipiatur, hoc sedulo agendum erit, ut Populus in Sacris Concionibus et Catechesibus frequenter edoceatur, quod iis, qui gratiae Dei, quam in Baptismo acceperunt, ingrati, per actualia peccata Spiritum Sanctum contristaverunt et Templum Dei violare non sunt veriti, quantumvis aeterna supplicia in Poenitentiae Sacramento condonata fuerint, nihilominus temporalis plerumque poena Divinae justitiae exsolvenda superest, cujus remissio obtinenda est non solum per satisfactiones a Sacerdote Confessario in ipso Poenitentiae Sacramento pro mensura delicti impositas, aut per Christianam tolerantiam earum adversitatum, a quibus mortalium vita immunis esse nequit; verum etiam per jejunia, eleemosynas, orationes et alia pia spiritualis vitae exercitia; alioquin verendum esset, ne salutis remedia ab Ecclesiae be-

nignitate Fidelibus suppeditata, paulatim in pravae libertatis et licentiae fomentum traherentur, compluribus sibi temerè blandientibus de remissione tum sempiternae poenae per Sacramentalem absolutionem tum temporalis per Indulgentiae Pontificiae applicationem in exitu vitae impetranda; neque cogitantibus quam incertum sit omnibus non solum quâ horâ et quo mortis genere ex hac vita migrandum sibi fuerit, sed etiam, an Indulgentiam, licet externo ritu sibi applicatam, cum effectu sint percepturi. Praepostera aequè ac periculosa antiquis Ecclesiae temporibus inoleverat consuetudo, ut non pauci ex iis, qui ad Baptismum nomina obtulerant, ad finem usque vitae ipsius Sacramenti perceptionem prorogarent, quò scilicet interim ingenio liberè indulgerent ac demum, quum è vita discessuri essent, per salutare lavacrum ab omni culpa et tam ab aeterna quam a temporali poena soluti ad coeleste Regnum rectâ transferrentur; contra quos extant gravissimae objurgationes S. Gregorii Nazianzeni in Oratione XL. et S. Joannis Chrysostomi in Homilia I. super Acta: sed et Ecclesia Catholica pravam hujusmodi confidentiam improbare se declaravit, dum eos, qui in mortis periculo Baptismum susceperant, si convaluissent, a Sacris Ordinibus et ab Officiis Ecclesiasticis arceandos ac perpetuò irregulares fore decrevit.

Et quoniam Sacerdotibus, qui Fideles in extremo agone laborantes piè adjuvant vel Ecclesiae Sacramenta ipsis ministrant, Rituale Romanum jungit, ut si aegrotus Indulgentiam Plenariam legitima auctoritate concessam consequi valeat, eam illi in mentem reducant proponantque, quid ad eam consequendam agere debeant; ex his autem, qui ad hujusmodi statum reducti sunt, alii quidem cum plenâ

cognitione integrum loquelaee usum retinent, alii verò loquendi facultatem amiserunt, licet antea sinceræ contritionis indicia dederint, eaque adhuc ratione utentes, identidem dare non desinant; ideò, quo certius praedicti omnes Indulgentiae fructum consequi valeant, praefatis Sacerdotibus mandamus, ut omni ratione studeant moribundos Fideles excitare ad novos de admissis peccatis doloris actus eliciendos concipiendosque ferventissimae in Deum charitatis affectus, praesertim verò ad ipsam mortem aequo ac libenti animo de manu Domini suscipiendam. Hoc enim praecipuè opus in hujusmodi articulo constitutis imponimus et injungimus, quo se ad Plenariae Indulgentiae fructum consequendum praeparent atque disponant. Qua in re auctor Nobis est S. Doctor Augustinus, qui in Libro XIII. de Civitate Dei cap. 6. postquam horridam mortis speciem eique renitentes hominum animos descripsit, quodque in aliis suis operibus non semel docuerat, mortem nimirum esse peccati originalis poenam, ibi quoque asseruit et confirmavit; haec ad rem nostram appositè subdit: *Quidquid tamen illud est in morientibus, quod cum gravi sensu adimit sensum, piè fideliterque tolerando, auget meritum patientiae, non aufert vocabulum poenae. Ita cum ex hominis primi perpetuata propagine procul dubio sit mors poena nascentis; tamen, si proprietate justitiaeque pendatur, fit gloria renascentis; et cum sit mors peccati retributio, aliquando impetrat, ut nihil retribuatur peccato.*

Pro impertiendâ verò Benedictione Fidelibus in mortis articulo constitutis applicandaque ipsis Plenariâ Indulgentiâ, quum nulla certa formula olim praescripta foret, sanctae memoriae Praedecessor Noster Benedictus Papa XIII. anno Domini 1726 piâs